

Sygn. akt II CSK 115/21

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa D. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Zakładu Karnego nr (...) w Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 października 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 czerwca 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) na rzecz adwokata P.S. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 czerwca 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z 4 stycznia 2019 r., którym oddalono powództwo o zadośćuczynienie związane z warunkami wykonywania wobec powoda kary pozbawienia wolności.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołując się na jej oczywistą zasadność, wobec powielenia ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, w sytuacji gdy podstawowym zarzutem apelacji było zakwestionowanie oceny dowodów skutkującej powzięciem błędnych ustaleń, przy jednoczesnym braku dokładnego rozważenia stawianych zarzutów apelacyjnych. Zdaniem skarżącego, dokonana kontrola odwoławcza była nieprawidłowa, co skutkowało nieuzasadnioną odmową udzielenia roszczeniu powoda ochrony prawnej.

W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłankę wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistym uzasadnieniu skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości

orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (por. postanowienia SN: z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Skarżący nie wykazał oczywistej wadliwości zaskarżonego orzeczenia w powyższym rozumieniu. Ogólne twierdzenia wskazujące na to, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał zarzutów apelacji dotyczących oceny dowodów, nie prowadzą do przyjęcia, że Sąd drugiej instancji powielił błędne ustalenia faktyczne i nie zastosował właściwych przepisów prawa materialnego. W orzecznictwie utrwalone jest stanowisko o dopuszczalności przyjęcia przez sąd drugiej instancji ustaleń sądu pierwszej instancji za własne, jeżeli rozważył stawiane przeciwko nim zarzuty apelacyjne (zob. zamiast wielu wyr. SN z 11 września 2020 r., III CSK 29/18). W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że Sąd Apelacyjny rozpoznał stawiane orzeczeniu Sądu Okręgowego zarzuty, w których kwestionowano ocenę zeznań powoda. Sąd Apelacyjny rozważył również treść opinii biegłego z zakresu ortopedii, uznając, że nie ma podstaw do przyjęcia jednoznacznego wniosku, aby dolegliwości powoda były skutkiem pobicia w zakładzie karnym (s. 15-17 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego). Analizie poddano również kwestię pozostawiania przez powoda poza całą mieszkalną pod nieobecność pozostałych współosadzonych (s. 20-22 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego). Odmienne od Sądu Apelacyjnego ocena przeprowadzonych w sprawie dowodów nie może stanowić skutecznej podstawy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.)

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 32 ust. 3 ustawy o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Suma zwrotu kosztów równa jest wynagrodzeniu adwokata w wysokości wynikającej z § 10 ust. 4 pkt 2

w zw. z § 8 ust. 1 pkt 26 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym przyznano na podstawie § 2 pkt 1 oraz § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 1 pkt 26 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.